

Geachte heer ambassadeur,
heren voormalige burgemeesters,
dames en heren,

Het was verleden jaar een harde opdoffer toen wij de Pacificatielezing 2020 moesten uitstellen omwille van de pandemie. Die laait nog altijd om zich heen - zopas kreeg ik nog het bericht dat een van onze bestuursleden in quarantaine moet - maar wij kunnen het ons - zoals het er nu nog naar uit ziet - niet veroorloven om de samenleving nog eens helemaal in te perken en op slot te doen.

Overigens heeft de inperking verleden jaar ons voor een ander euvel behoed. Kort voor het evenement hier in Gent had moeten plaatsvinden, werd onze spreker, Manfred Sellink, het slachtoffer van een ongeval dat hem zelfs vandaag nog dwingt ons zittend toe te spreken. Het is met een warm gevoel van dankbaarheid dat ik hem vandaag van harte welkom heet.

Het liefst zou ik u allemaal persoonlijk van harte welkom heten, maar u begrijpt ... ik beperk mij tot een paar wel heel speciale personen. De secretaris van ons bestuur, Miet De Bosschere, kan er helaas vandaag niet bij zijn, om familiale redenen. Misschien ziet zij een kans om ons via de 'streaming' te volgen, vanuit het verre Oegstgeest. Een hartelijke groet, Miet, en goeie moed!

Wie er door een gelukkig gesternte wel bij kan zijn, is de voormalige voorzitter van de Pacificatielezingen en ere-schepen van deze stad, Lieven De Caluwe. Welkom op 'jouw' Pacificatielezing, Lieven.

De Pacificatielezingen zijn ooit opgestart, vele decennia geleden, om de culturele en algemeen-maatschappelijke verbondenheid van de Lage Landen te benadrukken. Die verbondenheid, zonder ideologische vooringenomenheid of verkramping van welke aard ook, blijft de leidraad van onze lezingen.

Wij zijn dan ook oprecht blij met de blijvende ondersteuning uit Noord en Zuid, ook in diplomatieke kring. De Diplomatieke Vertegenwoordiger van Vlaanderen in Nederland, Filip D'Have, kan er vanmiddag, door ambtelijke verplichtingen, niet bij zijn. Maar de Nederlandse ambassadeur, Pieter Jan Kleiweg De Zwaan, is er wel, en dat verheugt mij persoonlijk bovenmatig. 'PJ' zoals hij zich graag laat noemen, wou zich vorig jaar al aan ons gezelschap voorstellen. Intussen heeft hij een duizelingwekkend parcours afgelegd en is hij uitgegroeid tot een hyperactieve pleitbezorger van samenwerking met het hele koninkrijk - maar zeker ook met Vlaanderen in het bijzonder.

De Nederlandse ambassade helpt ons dit evenement te organiseren in het jaar dat wij Gent aandoen, de Vlaamse Vertegenwoordiging in Den Haag doet hetzelfde voor de lezingen in Breda. Onze oprechte dank hiervoor. Maar dank ook voor onze andere partners, met wie wij ook in de toekomst hechter willen blijven samenwerken om van deze lezing een actuele, breed-gedragen en relevante bedoening te blijven maken.

Met het Vlaams-Nederlands Huis deBuren, in hartje Brussel, willen wij in de toekomst zorgen voor enige verjonging en verbreding van ons publiek. Ook de Taalunie blijft ons met volle inzet steunen, en daar zijn wij oprecht dankbaar voor. Net als voor de heel actieve inzet van de Stichting Ons Erfdeel en haar tijdschrift De Lage Landen, met wie wij aan een versterkte samenwerking bouwen. Dank ook aan onze sponsors - Prince- en Marnix Kring-afdelingen, de stad Gent, de Noord-Zuid Stichting, Baert Advocaten, de Handelsbeurs, en ik vergeet er ongetwijfeld.

Onze spreker - iemand uit het Noorden die al lang ten dele vervelde tot Vlaming - hoeft geen krans. Professor dr. Manfred Sellink is kunsthistoricus met een basisopleiding aan de Vrije Universiteit Amsterdam. Hij leidde een tijdlang de Brugse musea, was senior conservator van het Rotterdamse Boijmans van Beuningen, werd conservator van het Antwerpse KMSK en leidt sinds kort het Gentse MSK. Hij is gastprofessor aan de UGent en zette menige indrukwekkende tentoonstellingen op - laatst nog die rond Breughel in het Kunsthistorisches Museum in Wenen, op de brug van 2018 en 2019.

Dr. Sellink buigt zich over wat je - kort door de bocht - de band tussen identiteit en kunst in de Lage Landen kunt noemen. Hij focust op een aantal opmerkelijke voorbeelden, beoogt uiteraard

geen volledigheid, maar wil ons toch rond dit actuele onderwerp, dat eenieder kan verbinden met de brede maatschappelijke ontwikkelingen die in Noord en Zuid aan de gang zijn, tot reflectie brengen. De rest ... legt hij zelf wel uit.

Maar wij starten zoals dit hoort op dergelijke gelegenheden, met een streepje muziek. Een samenwerking met het Algemeen Nederlands Verbond en het Prinses Christinaconcours. Dat gebeurt in de vorm van twee korte composities van uitzonderlijke jonge Nederlandse componisten - laureaten van het concours.

Ik wens u een fijne en verrijkende middag toe - of u nu hier bij ons lijfelijk aanwezig bent, dan wel de zaak volgt via de computer of 'in uitgesteld relais', later. Dank aan allen die hebben meegewerkt om dit mogelijk te maken.

Het eerste werk is van de hand van de jeugdige Casper Groep, geboren in 2005, componist en multi-instrumentalist. Sinds hij op zevenjarige leeftijd begon met componeren werden zijn stukken uitgevoerd door onder meer het Nederlands Blazers Ensemble (2014, 2019) en het Metropole Orkest (2018). Casper houdt niet van hokjesdenken en doorbreekt graag muzikale grenzen. Voor **Impression in C, A, F, G, Eb and Bb** liet hij zich inspireren door het late, impressionistische werk van Alphons Diepenbrock (1862-1921).

De muziek wordt gebracht door andere jonge Nederlandse musici: Andrea Vasi - piano, Ramon Lormans - Slagwerk, Vincent Martig - Klarinet en Irene Kok - Cello.

----- *Na de lezing:*

Maarten Bauer (2000) studeert compositie. Bovendien volgt hij minors in Klassiek Saxofoon, Klassiek Zang en Educatie aan het Koninklijk Conservatorium Den Haag. Verder heeft hij tijdens zijn middelbare school de vooropleidingen Klassiek Saxofoon en Compositie aan het ArtEZ Conservatorium Zwolle gevolgd.

Bauer verbindt westerse klassieke muziek met andere wereldmuziektradities zoals verschillende stemmingssystemen en niet-westerse instrumenten, in het bijzonder traditionele Indonesische muziek. Bovendien combineert hij andere kunst disciplines zoals poëzie en schilderkunst met muziek. De laatste tijd groeit zijn interesse voor maatschappelijke betekenis, context en waarde in zijn eigen muziek.

Le Tombeau de Couperin. Met dit stuk keek Ravel terug naar Couperin en maakte een compositie geïnspireerd op de barokke suite. Hij schreef het stuk ook ter nagedachtenis aan zijn vrienden die tijdens de Eerste Wereldoorlog zijn overleden. Maarten besloot een tombeau te schrijven voor zijn grootouders die uit Nederlands-Indië/ Indonesië kwamen en zoals Ravels muziek werd geïnspireerd door barokmuziek, is mijn compositie geïnspireerd door renaissancemuziek uit de Lage Landen en Javaanse muziek. Het stuk heet Kenangan Abadi - Eeuwige Herinneringen.

De muziek wordt andermaal gebracht door de jonge Nederlandse musici: Andrea Vasi - piano, Ramon Lormans - Slagwerk, Vincent Martig - Klarinet en Irene Kok - Cello.

Axel Buyse